

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VENUS ET DRAMATISK DIGT (1841)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 246. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207704897360/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Ved jer Nølen gav I Alle —
 Ei desmindre jeg forlader;
 Dog forstaae mig, paa det Vilkaar,
 At vort Bytte mig tilfaader.
 Billighed det høit forlanger:
 I er unge, og af Blomster
 Vøxer Nok for Jer i Verden,
 Medens mig, den gamle Gubbe,
 Glæden fattig kun tilmaales.
 Klogskab vil det; thi hvorledes
 Skal de To vi Mange dele,
 Saa ei Ufred det forvolder?
 Retfærd endelig det kræver;
 Thi foruden Brøde staaer jeg,
 Mens ved Eders Skyld vi tabte
 Frugterne af Dagens Gjerning.
 Nok af Grunde har jeg givet —
 Silg, hvad svarer I derpaa?

ACTOR gør Tegn til MELLAGEN.

Nu, lad gaae!

JÆGERNE. Lad gaae! Lad gaae!

MIMAS. Det var talt som brave Venner.
 Før mig Fangerne da frem!

Man sætter sig i Græsset; HVÆDNERNE, som skjule Ansigtet i Hænderne, stilles frem
 for ham.

MIMAS. See, hvor Frygten kuer dem.
 Nærm Jer uden Angst, I Sødel
 Vær ei hange nu, Smaa piger!
 Det er mig, den gamle Mimas,
 Som for Eders Skjæbne raader.
 Det er Ingen af de løse,
 De forfløine Ungersvende,
 Som I Grund har til at frygte.
 Det en Otding er som taler;
 Det en Mand er, som ei dyrker
 Venus blot, men og Diana.
 Hav blot Tillid til min Alder!
 Jeg kun Venskab nu forlanger,
 Kjærlighed mod Tiden kommer.
 Men jert Aasyn lad mig skue!
 Lad mig see de milde Øine,
 See de røde Rosensløber!
 Slaa mig ud de bløde Arme,
 Før mit Hoved snart en Vugge!
 Bøi Jer over mig, I Sødel
 Pilen lig, der staaer ved Kilden,

At mit ømme Blik afspelle
 Kan jer Skjønheds fulde Krone . . .
 Hvad? — I nøler? Vil I lystrel
 Uforskammede! Hvis ikke
 Eders Aasyn strax I blotter,
 Skal Jer gamle Minas blotte
 Heel og holden —

PROKRIS og PANDORA strække Hænderne ud.
 Naadel Naadel!

MIMAS. Ha! hvad seer jeg? — O, I Afskuml
 Siig, hvad hedder du?

PANDORA. Pandora.
 MIMAS. Hvad, Pandora? Saa gid alle
 Plager fra Pandoras Æske
 Komme over dig, du Gamle! —
 Hvad er dit Navn?

PROKRIS. Prokris.
 MIMAS. Prokris!
 Stjal du Navnet fra en Skjønhed,
 Og beholdt dit stygge Billed?
 Gaae til Tartarus I Begge!
 Pak Jer bort!

PANDORA. Kom med, o Prokris!
 Lad os flye den Frygtelige.

PROKRIS. Pak Jer bort! Nei vil man høre
 Hvor den siemme Tykbug taler.
 Nu jeg just vil her forblive!
 Jeg dit Skudsmaal vil dig læse,
 Gamle Satyr, gamle Buk!

MIMAS. Gaaer du ei, saa faaer du Hug,
 PROKRIS. Hug? — Elendige! Du Stakkel,
 Som alt faldefærdig raver!
 Jammerlige Orm! hvem Ormen
 Snart fortærer — du vil truc?
 Blinde Taabel som mod Eros
 Strækker Armen, og ei see kan,
 At han sidder dig i Nakken:
 Har du ingen Skam tilbage?
 Du, som burde sidde stille
 Og i Graad din Død betænke,
 Du vil røve unge Piger;
 Du, hvis Baare alt staaer rede,
 Længes efter Brudesengen:
 Du, som knap kan holde sammen,
 Holde Bryllup vil, og seer ei
 At Begravelse det bliver;